

[N. Chr. Christensen.]

vi alle ved, en Genganger. Skønt det var en Forudsætning for Ændringerne i en Række sociale Love, bl. a. i Alders- og Invalidere-enteloven og Loven om Mælkehjælp, at disse Rabatordninger skulde falde bort, forelagde Socialdemokraterne og Kommunisterne allerede i Juni Maaned Forslag til Forlængelse af Loven om Rabatkort, hvilken Lov udløb den 1. Juli 1946.

Dengang blev disse Forslag stemt ned af et Flertal af Folketingets Medlemmer, og jeg kan ikke tro, at der er sket nogen Ændring i Indstillingen fra Juni til November; der er i hvert Fald efter min Opfattelse intet, der berettiger til en saadan Ændring i Indstillingen, ej heller efter at Landbrugsordningerne er gennemført, hvad ogsaa den højtærede Arbejds- og Socialminister tydeligt viste i sine Bemærkninger angaaende Lovforslaget.

Desuden er der givet Smørrabatkort til alle Landets Børn, hvorefter den Betragning, at Hjælp til børnerige Familier i Form af Rabatkort er nødvendig, mister sin Værdi. Og endelig har vi jo nu den billigere Margarine. Endvidere gives der Mælkehjælp til fødende Kvinder, baade før og efter Fødselen, hvorved denne Lovgivning har faaet et særlig sundhedsmæssigt Perspektiv, hvilket man fra alle Sider var enige om var rigtigt.

Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne Hr. Strøm gør gældende, at det var en Uretfærdighed, at Rabatkortordningen ophørte, skylder det ærede Medlem os Bevis herfor. En Henvisning bl. a. til, at Kaarene er blevet forringet ved Gennemførelsen af Lovanordning af 20. Marts 1945, kan jeg heller ikke tage for gode Varer. Det er rigtigt, at enligte stillede Kvinder og Mænd og Ægtepar uden Børn er ringere stillet. Til Gengæld er Ægtepar med mange Børn bedre stillet. Det vil sige, at der er taget Hensyn til Hjemmenes Opretholdelse under vanskelige Kaar, til dem, som har den største Hjælp behov.

Ved deres Bedømmelse af Revisionen af denne Lov, den saakaldte 40 pCt.'s Lov, synes Socialdemokraterne — og naturligvis ogsaa Kommunisterne — ganske at se bort fra, at Understøttelseslovgivningens Satser blev stærkt forhøjet i Besættelses-tidens sidste Aar, udelukkende med det Formaal at holde Arbejderne borte fra tysk Arbejde. Hellere gav man øget Arbejds-løshedsunderstøttelse for at unddrage Ty-skerne Hjælp af dansk Arbejds-kraft. Men saa maatte og skulde Satserne ogsaa regu-leres nedad, da Besættelsen var forbi, fordi

vi nu i Modsætning til, hvad der var Til-fældet under Besættelsen, tværtimod ønske-de at stimulere Tilgangen af Arbejds-kraft inden for det danske Arbejds-marked. Denne Opfattelse havde vi ved Lovens Revision, og saaledes som Forholdene har udviklet sig, er vi kun blevet bestyrket heri. Jeg skulde tage meget fejl, om fornuftige Social-demokrater — og saadanne findes jo — ikke inderst inde giver os Ret i denne Betrag-ning.

Jeg kan heller ikke give den ærede Ord-fører for Forslagsstillerne Ret i, at Forhol-dene har ændret sig, saaledes at Alders- og Invalidereentemodtagerne og kronisk syge er blevet ringere stillet, selv om jeg nok har lagt Mærke til, at Ordføreren for det kommunistiske Parti har gjort gældende, at en enlig stillet Aldersrentemodtager faar ca. 400 Kr. mindre, end før Reguleringen fandt Sted. Hvis Rabatkortordningen tidligere har været administreret rigtigt, faar enligte stillede Ægtepar i en Kommune som Horsens, der har socialdemokratisk Flertal, og hvor der i øvrigt har været Enighed om at give de gamle og Invaliderne saa meget, som de kunde faa efter Loven, det samme nu som efter den gamle Lov, enligte stillede Mænd faar lidt mere efter den nye Lov, enligte stillede Kvinder noget mere igen. Om Inva-liderne gælder det, at de for alle Grupper faar mere. Saa snart vi kommer til Grup-pen Alders- og Invalidereentemodtagere med Børn, er Forbedringerne endnu større. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med Tal, men jeg maa maaske dog alligevel nævne, at for Ægtepar med 3 Børn stiger Aldersrenten fra 240 Kr. 59 Øre til 276 Kr. 60 Øre. Er der 4 Børn, stiger den maanedlige Udbetaling fra 256 Kr. til 307 Kr. Den samme Linie følges i endnu stærkere Grad for enlige Mænd og enlige Kvinder med Børn.

Jeg vil med disse Bemærkninger ikke hævde, at Alders- og Invalidereentyderne faar for meget, men jeg vil hævde, at deres Stilling saa langt fra er blevet forringet — som man har gjort gældende fra anden Side —, den er tværtimod blevet forbedret. Dertil kommer, at der er indført fast Vente-tillæg, at Brændsels- og Beklædningstillæg ikke mere ydes efter Skøn, men er faste Til-læg, saaledes at de gamle og Invaliderne øko-nomisk set ved, hvor de er henne. Der kan i denne Forbindelse vel ogsaa være Grund til at gøre opmærksom paa den Stigning, der er sket i Krigsaarene, og af Oplysninger fra Arbejds- og Socialministeriet fremgaar det, at i 1939—40 havde et Ægtepar i Hovedstaden 1 428 Kr., medens der nu i 1946—47 udbetales 2 694 Kr., hvilket næsten